

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Y. S.,** státní příslušnost Ukrajina, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2015, č. j. CPR-22347-7/ČJ-2015-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2015, č. j. 4 A 68/2015 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 25. 11. 2015, č. j. 4 A 68/2015 - 20, městský soud zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. CPR-22347-7/ČJ-2015-930310-V234, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 7. 6. 2015, č. j. KRPA-334373-59/ČJ-2014-000022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let.

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž konstatoval, že žalobce pobýval nejméně ode dne

1. 6. 2002 do dne 30. 8. 2014 na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu a ode dne 28. 3. 2002 do dne 30. 8. 2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Tyto skutečnosti žalobce v průběhu řízení nepopřel.

[3] Městský soud dále uvedl, že ač žalobce pobýval na území České republiky dlouhodobě, nepokusil se po tuto dobu svůj pobyt jakkoliv legalizovat. Za této situace tedy nemohl „obviňovat“ český právní řád z toho, že neumožňuje „regularizaci“ cizinců dlouhodobě pobývajících na území České republiky. Žalobcův dlouhodobý pobyt zde pak nebylo možné zohlednit jako okolnost svědčící v jeho prospěch, neboť jeho pobyt na území České republiky byl neoprávněný.

[4] Po seznámení s obsahem správního spisu městský soud dospěl také k závěru, že v případě žalobce byl dostatečně zjištěn jeho osobní a rodinný život na území České republiky, když sám žalobce opakovaně uvedl, že má přítelkyni, se kterou se občas vídá. Místo svého pobytu nesdělil. Žalobce měl přitom v průběhu správního řízení možnost uvést skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Není povinností správních orgánů, aby vyhledávaly podklady pro posouzení osobního a rodinného života žalobce na území České republiky. Ten měl možnost v průběhu správního řízení tyto skutečnosti sdělit a správní orgán by poté provedl jejich přešetření. Žalobce však nekonkretizoval, jaký je jeho vztah s jinými osobami na území České republiky, neuvedl jejich jména ani bydliště. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě nedojde vycestováním žalobce zpět do státu jeho původu k nepřiměřenému zásahu do jeho osobního a rodinného života, vycházely z náležitě zjištěného stavu věci. Uložením správního vyhoštění pak nedošlo k zásahu do žalobcova rodinného a osobního života v takové intenzitě, aby bylo možné aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť tento zásah nebyl nepřiměřený.

[5] Podle názoru městského soudu byl v dané věci důkaz provedený výslechem žalobce zcela dostačující. Pokud žalobce nepředložil např. čestná prohlášení svých přátel, nebylo možné správním orgánům vytknout, že neprovedly dokazování výslechem dalších osob, případně ověřováním takto uváděných skutečností.

[6] Co se týče odůvodnění stanovisek ze dnů 29. 7. 2015 a 20. 10. 2014, podle městského soudu z jejich obsahu jednoznačně vyplývá, proč se příslušný správní orgán vyslovil k možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. S ohledem na zjištění žalobcova dřívějšího pobytu na území Ukrajiny a na skutečnosti, které sám žalobce v průběhu správního řízení uváděl, totiž příslušný správní orgán dospěl k závěru, že v případě jeho návratu do vlasti bude mít možnost pobývat v oblastech, kde nebude ohrožen situací, jež panuje na východě Ukrajiny. Městský soud tomuto závěru neměl co vytknout, přičemž jej považoval za podložený a logicky zdůvodněný.

[7] Městský soud závěrem konstatoval, že z podkladů, které jsou obsahem správního spisu, je zřejmé, že se příslušný správní orgán odůvodněním výroku o možnosti vycestování žalobce podrobně zabýval, jestliže konstatoval, že neexistují překážky pro jeho vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II. Kasační stížnost žalobce

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel namítl, že správní orgán I. stupně nesprávným a nedostatečným způsobem posoudil dopady rozhodnutí o správním vyhoštění na rodinný a soukromý život stěžovatele, přičemž žalovaný správní orgán následně pochybil, když takovou vadu neodstranil, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud poté nezákonný postup správních orgánů nesprávně aproboval.

[10] V této souvislosti stěžovatel uvedl, že při aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány vázány zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (zásadou materiální pravdy). V případě řízení o správním vyhoštění tak bylo povinností správních orgánů zjišťovat i skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. skutečnosti, které by zakládaly takovou intenzitu soukromého a rodinného života, pro něž by uložené správní vyhoštění mohlo být ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nepřiměřeným zásahem do tohoto soukromého a rodinného života cizince.

[11] Dále stěžovatel tvrdil, že správní orgán I. stupně posoudil přiměřenost dopadů správního vyhoštění na jeho soukromý život pouze formálně. Skutečnosti, které ve správním řízení vyšly najevo, konkrétně nepřetržitý pobyt na území České republiky od roku 1996, znalost českého jazyka, partnerka (občanka České republiky) a to, že stěžovatel na Ukrajině již nemá žádné vazby soukromého a rodinného charakteru, přinejmenším důvodně indikovaly, že by zde mohl existovat soukromý a rodinný život stěžovatele, který by mohl být správním vyhoštěním nepřiměřeně zasažen. Správní orgány tedy měly v tomto případě provést řadu dalších kroků k vyjasnění relevantního skutkového stavu, zejména k povaze a intenzitě soukromých a rodinných vazeb stěžovatele na území České republiky. Správní orgány mohly provést např. výslech stěžovatele zaměřený na okolnosti jeho soukromého a rodinného života, předvolat svědky, případně vyzvat stěžovatele k předložení čestných prohlášení jeho přátel a osob, které zakládají jeho soukromý život na území České republiky. Zcela nedostatečné zjištění skutkového stavu, pokud jde o soukromý a rodinný život stěžovatele, tak mělo vliv na výrok napadeného rozhodnutí a způsobilo jeho nezákonnost.

[12] Stěžovatel též vyjádřil nesouhlas s tím, že je mu kladeno k tíži, že svůj pobyt na území České republiky nelegalizoval, resp. se o to ani nepokusil. Podle jeho názoru totiž neměl žádnou efektivní možnost, jak by svůj pobyt zde legalizoval.

[13] S odkazem na § 68 ods. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť nijak neodůvodňovalo, jakým způsobem se správní orgány vyrovnaly s jeho námitkami uváděnými v podaném odvolání. Městský soud pak tuto výtku stěžovatele nijak nevypořádal.

[14] Závěrem stěžovatel uvedl námitku týkající se překážky vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který dle jeho názoru správní orgány, jakož i krajský soud nezohlednily. Stěžovateli není zřejmé, z jakého důvodu došlo ke změně závazného

stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2014, které konstatovalo překážku vycestování do Sumské oblasti, odkud stěžovatel pochází. Správní orgány však následně posuzovaly překážky vycestování ve vztahu k možnosti návratu do Volyňské oblasti, ve které měl stěžovatel poslední hlášený trvalý pobyt. Z Volyňské oblasti pochází pouze bývalá manželka stěžovatele, tudíž ten k této lokalitě již nemá žádné další vazby. Ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak v dané věci bylo za vážnou újmu nutné považovat ohrožení stěžovatele v důsledku ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, tedy i v Sumské oblasti. Správní orgány přitom nezohlednily, že vycestováním stěžovatele by došlo také k porušení jeho práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod.

[15] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby současně s ním zrušil i rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Těmto požadavkům městský soud dostál.

[19] V daném kontextu lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 20/2016 - 38, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„(...) nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS).“* Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žádnou z výše uvedených vad rozsudek městského soudu netrpí. Městský

soud náležitě zdůvodnil své závěry a uvedl, proč považuje žalobní námitky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého stavu soud vycházel, jak zohlednil skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Stejně tak lze hodnotit i napadené správní rozhodnutí.

[20] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, týkající se porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů. Stěžovatel se domnívá, že správní orgány nezjišťovaly ze své úřední povinnosti skutečnosti svědčící v jeho prospěch.

[21] V této souvislosti Nejvyšší správní soud předně odkazuje na rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, ve kterém konstatoval, že *„[a]plikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie. Pro vedení dokazování ve správním řízení to tedy znamená, že žadatel může navrhnout provedení určitých důkazů, správní orgán však takovými návrhy není vázán, provede však vždy důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci, jak ostatně výslovně uvádí ustanovení § 52 správního řádu“*.

[22] V nyní projednávané věci stěžovateli nic nebránilo v tom, aby argumentoval skutečnostmi, které dle jeho názoru nebyly zjištěny, a předkládal fakta, která svědčí v jeho prospěch. Sám stěžovatel však, a to ani v rámci své argumentace obsažené v podané kasační stížnosti, konkrétně neuváděl žádnou skutečnost svědčící v jeho prospěch, která by nebyla správními orgány zjišťována nebo byla opomenuta. Navíc nelze říci, že by správní orgány zjišťovaly jen skutečnosti svědčící ve stěžovatelův neprospěch, když byl stěžovatel při podání vysvětlení i následném vyjádření mimo jiné dotazován na rodinné a příbuzenské vazby na území České republiky, soukromý a rodinný život, jakož i na překážky nebo důvody, které by mu znemožňovaly vycestování z území České republiky. Nejvyšší správní soud tudíž považuje za správné konstatování městského soudu, že *„[ž]alobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést skutečnosti ve svůj prospěch.* (...) *Žalobce mohl předložit případně čestná prohlášení přátel nebo dalších osob, které se podílejí na jeho soukromém životě na území. Pokud tak neudělal, nelze to vyčítat správnímu orgánu, že neprovedl dokazování výslechem dalších osob, případně ověřováním žalobcem uváděných skutečností“*. V postupu správních orgánů ve věci tak nelze shledat jakékoliv porušení zásady materiální pravdy.

[23] Jestliže stěžovatel dále namítl, že se správní orgány a městský soud nedostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů správního vyhoštění na jeho soukromý a rodinný život, a to především s ohledem na dlouhou dobu jeho pobytu na území České republiky a vazby soukromého a rodinného charakteru, Nejvyšší správní soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.

[24] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, *„[N]ejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného*

pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince, např. dobu trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) „imigrační historii " dotčených osob, např. porušení imigračních pravidel v minulosti a (10) věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci Khan proti Německu, 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43).“

[25] Pokud stěžovatel v souvislosti se zásahem do práva na rodinný a soukromý život konkrétně uváděl, že má na území české republiky partnerku (občanku České republiky), pak Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na protokol o podání vysvětlení ze dne 30. 8. 2014, č. j. KRPA-334373-9/ČJ-2014-000022, a dále na protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 30. 8. 2014, č. j. KRPA-334373-9/ČJ-2014-000022, které jsou součástí správního spisu. Stěžovatel k otázce *„Máte na území ČR či Evropské unii osobu, kvůli které by skončení vašeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené?“* opakovaně uvedl: *„Asi jo, mám tady známou paní, se kterou občas žijeme. Fyzicky nepravidelně, ale nevím, jak se jmenuje, vím jenom, že se jmenuje Olga a je to občanka ČR.“* Stěžovatel blíže osobu partnerky, popř. jejich společné soužití, nespecifikoval. Byl-li stěžovatel též dotazován na adresu pobytu na území České republiky nebo osobu, u které se zdržuje, uvedl, že *„[m]omentálně nemám stálou adresu a bydlím, jak se dá“*. Naproti tomu vyšlo v průběhu správního řízení najevo, že na území Ukrajiny žijí stěžovatelovy děti. Nelze tak přisvědčit tomu, že by stěžovatel na Ukrajině již žádné vazby soukromého a rodinného charakteru neměl. Za této situace tedy nelze v realizaci správního vyhoštění stěžovatele spatřovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[26] Co se týče tvrzení stěžovatele, že pobývá na území České republiky nepřetržitě od roku 1996, přičemž ovládá češtinu, je třeba zrekapitulovat, že stěžovatel nejméně ode dne 1. 6. 2002 do dne 30. 8. 2014 (kdy byl zajištěn policií) pobýval na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu a ode dne 28. 3. 2002 do dne 30. 8. 2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V této souvislosti je přitom možné odkázat na rozsudek ze dne

17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014 - 33, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„[a]č se může zdát právní úprava zákona o pobytu cizinců příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je pak snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je pak dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, jakkoliv lidsky pochopitelné, ať již zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu bez významu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69).*

[27] S citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu se následně ztotožnil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 493/15, konstatoval, že *„[j]e právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území. Tento názor odpovídá judikatuře Ústavního soudu (viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 23/11 ze dne 24. 4. 2012) i Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek ve věci Bolat proti Rusku ze dne 5. 10. 2006 č. 14139/03, bod 81). Právu státu regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území odpovídá i čl. 14 Listiny a čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, které sice zaručují svobodu pohybu a pobytu i cizincům, avšak pouze těm, kteří na území České republiky pobývají oprávněně.“* Ústavní soud v tomto nálezu rovněž vyslovil názor, že je povinností každého cizince, který má zájem pobývat na území České republiky, zajistit si k tomuto pobytu oprávnění.

[28] Stěžovatel se tak v nyní řešené věci nemůže dovolávat dosavadního dlouhodobého pobytu na území České republiky, jestliže po většinu doby zde strávené k němu neměl oprávnění a k jeho legalizaci ani nepodnikl žádné kroky. V kontextu shora citovaných závěrů je pak zřejmá i nedůvodnost tvrzení, že bylo stěžovateli nesprávně kladeno k tíži, že svůj pobyt zde nelegalizoval.

[29] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že jak správní orgány, tak městský soud, se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, a ztotožňuje se s jejich závěry, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život.

[30] Jde-li o samotné zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele, Nejvyšší správní soud jej shledává naprosto dostatečným. Správní orgány řádně zjišťovaly a prověřovaly společenské, ekonomické i kulturní vazby stěžovatele v České republice, jeho zdravotní stav, míru integrace na území i vazby na domovskou zemi. Sám stěžovatel přitom neuvedl žádnou skutečnost, která by vzbuzovala pochybnosti o náležitě zjištěném stavu věci, resp. v tomto ohledu vyvolávala nutnost provést další úkony ze strany správních orgánů.

[31] Nejvyšší správní soud se závěrem zabýval námitkou týkající se překážky vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v souvislosti se změnou původního závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2014, které konstatovalo překážku vycestování do Sumské oblasti, odkud stěžovatel pochází.

[32] Jestliže stěžovatel uváděl, že mu není jasné, z jakého důvodu došlo ke změně závazného stanoviska ze dne 1. 9. 2014, Nejvyšší správní soud poukazuje na odůvodnění „nového“ závazného stanoviska ze dne 20. 10. 2014, ve kterém Ministerstvo vnitra konstatovalo, že „*... v rámci dalšího šetření ohledně řízení ve věci správního vyhoštění jmenovaného cizince vyvstaly nové informace, a to ohledně místa jeho trvalého bydliště. V průběhu tohoto řízení byl osloven Interpol Kyjev, který ve svém vyjádření uvedl, že dotyčný cizinec S. Y. je státním příslušníkem Ukrajiny a tato osoba má hlášený trvalý pobyt na adrese L., ul. K. 1a/53, Volyňská oblast. Místní příslušná policie Volyňské oblasti vyhlásila po této osobě pátrání jako po osobě pohřešované.*“ Toto závazné stanovisko bylo následně, v odvolacím správním řízení, potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 29. 7. 2015. Původní závazné stanovisko ze dne 1. 9. 2014 přitom vycházelo pouze z tvrzení stěžovatele, kdy ten uvedl jako místo svého trvalého pobytu R. rajon, ul. O. 8, Sumská oblast. Z uvedených skutečností je tak důvod, který vedl příslušné správní orgány ke změně původního závazného stanoviska, naprosto seznatelný. Byla to právě nová zjištění o osobě stěžovatele a o místu jeho trvalého pobytu, která odůvodňovala možnost jeho vycestování zpět na Ukrajinu, kdy Volyňská oblast nebyla vojenskými střety na východě této země vůbec zasažena.

[33] Uváděl-li stěžovatel jako překážku vycestování také to, že bude po návratu na území Ukrajiny uvězněn jako „*bývalý sovětský oficír*“, přičemž „*bude roztrhán na kusy*“, z obsahu závazného stanoviska ze dne 20. 10. 2014 vyplývá, že z tohoto hlediska není možné předpokládat, že by byl stěžovatel po návratu na Ukrajinu jakýmkoliv způsobem postihován. V jeho případě se totiž jednalo o zaměstnanecký poměr v ozbrojených silách, který byl řádně ukončen, a proto jej není možné v žádném případě považovat za dezerci.

[34] Nejvyšší správní soud tak s odkazem na výše uvedené uzavírá, že se správní orgány, jakož i následně městský soud odůvodněním možnosti vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně zabývaly, přičemž své závěry přezkoumatelným způsobem zdůvodnily. Nelze proto přisvědčit tvrzení stěžovatele, že tyto námitky nebyly ve správním řízení vypořádány. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se závěry městského soudu a neshledal v napadeném rozsudku žádná pochybení.

[35] Nad rámec vypořádání stížních námitek pak Nejvyšší správní soud uvádí, že byla-li původním závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2014, shledána nemožnost vycestování stěžovatele do země jeho původu, a to z důvodu, že „*[S]umská oblast, odkud jmenovaný pochází, těsně hraničí s oblastmi, které jsou postiženy ozbrojeným konfliktem, tudíž nelze vyloučit možné rozšíření ozbrojeného konfliktu i do těchto oblastí (...)*“, je třeba tento závěr ministerstva korigovat. Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na určitá území východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v takto dotčených oblastech výrazně kolísá. Závěr o nemožnosti vycestování stěžovatele proto nebylo možné učinit pouze na základě ničím nepodložené fabulace správního orgánu týkající se možného rozšíření probíhajícího konfliktu. V daném případě totiž nic nenasvědčovalo tomu, že by stěžovateli v místě jeho bydliště reálně hrozilo bezprostřední akutní nebezpečí vážné újmy.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu